

les noies del bàsquet femení del cic

BERNAT CALVO

Aquest mes d'abril les noies del Col·legi Immaculada Concepció (CIC) celebren mig segle de l'últim campionat europeu de bàsquet femení júnior a Estrasburg. Va ser una època d'or per al bàsquet a Argentona i va ser possible gràcies a l'esforç i disciplina d'un grup de noies que van començar molt joves, l'any 1956, a practicar el bàsquet. Tot gràcies a la valenta idea d'una jove monja, Sor Plàcida, que amb el seu decidit caràcter basc va crear el CIC al creure que seria bo per a aquell grupet d'adolescents fer esport com a passatemp i mitjà de formació i de vida sana. Important fou el suport a aquesta iniciativa del rector de la parròquia d'aleshores, mossèn Rafael Martí, que impedí possibles problemes de moralitat en el fet que les noies practiquessin un esport com el bàsquet, ja que per aquella època hi havia gent que es plantejava això com a immoral.

És, doncs, el moment de presentar i d'homenatjar, gràcies a tan brillant efemèride, les nostres campiones que ~~fons~~ ha reunit en una tertúlia: Maria Güell, Teresa Borey, Montse Famadas, Marta Glanadell, Maria Rosa Forns, Quica Albert (si bé la Quica només va ser present els primers anys, just abans d'anar a Europa, però guanyant també molts títols per al CIC) i, finalment, la Carme Famadas, que per la seva trajectòria al bàsquet espanyol i europeu, segurament és l'esportista més destacada que ha donat Argentona. Altres jugadores com la Dolors Famadas o l'Anna Maria Gallemí no han pogut ser presents en la trobada, però també les volíem tenir en

compte en el nostre article ja que van ser part de l'equip. Finalment, cal presentar a la clau de volta de l'equip, el seu entrenador, l'Esteve Canal, persona sempre disposada a recordar-te aquells temps tan bons en què el nom d'Argentona recorria tota Espanya i també Europa.

La trajectòria del CIC va anar del 1956 al 1965, any en què es va dissoldre. Els seus començaments foren simplement per prendre's el bàsquet com un passatemp, si bé Sor Plàcida havia trobat a l'Esteve

Canal, entrenador anteriorment del bàsquet masculí a Argentona per a encarregar-se d'aquell jove-níssim equip. Entrenaven i jugaven al pati de terra del Centre Parroquial, fàcilment inundable i amb un marcatge de les línies fet amb calç, a part de la simplicitat dels vestidors (on si rajava aigua només era freda, si bé això va millorar amb el temps).

El primer campionat que varen jugar els dos primers anys era la lligueta regional d'"Educación y Descanso", organitzat per la *Sección Femenina de Falange*

D'esquerra a dreta:
Assegudes: Carme Famadas, Carme Lladó, Montserrat Famadas.
Drets: Esteve Canal, Dolors Famadas, Maria Güell, Marta Glanadell, Carme Català i Maria Rosa Forns.
Foto: Raquel Romero.

Española, la qual guanyaren amb facilitat a causa de la disciplina imposada, davant els altres equips, que moltes vegades més desorganitzats i mancats de sentit d'unitat. Després com a campiones regionals a Catalunya anaven a jugar una espècie de "play off" contra cada campió regional a nivell estatal, però no els deixaven jugar oficialment per ser massa joves, si bé a nivell extraoficial jugaven igualment i guanyaven sense dificultats (eren com un equip "de sucre" en un vocabulari pueril).

És per aquest motiu que quan les autoritats federatives del bàsquet a Madrid varen veure la qualitat del conjunt argentoní, varen voler posar-les a prova contra l'equip madrileny que designat a dit anava a competir per a Espanya a nivell europeu, i la Federació, a mesura que anava transcorrent el partit manaven arbitràriament a l'entrenador que canviés les jugadores més destacades argumentant que *"si no podían ganar con aquellas jugadoras, quizás si se les lesionaban de cara al partido corrían el riesgo de perder en Europa"* segons ens explica l'Esteve Canal. Però en successius partits que varen jugar contra el mateix equip, varen guanyar, així que anirien a jugar el seu primer torneig europeu.

Així doncs, l'any 1959 participen i aconseguen ser campiones europees femenines en la seva categoria al ser campiones del Torneig Europeu Escolar, celebrat aquell any a Lovaina, Bèlgica. Està clar que res se'ls resisteix. És un motiu d'orgull per a tot el poble, i per això a l'arribar a la tarda a la vila, una massa d'argentonins els esperen per rebre les campiones i anar-ho a celebrar al balcó de l'Ajuntament (antic Capítol) i a molts altres llocs on els argentonins les volien rebre i brindar pel seu èxit.

L'any següent queden sub-

campiones en el mateix torneig, celebrat a Sant Sebastià (País Basc), i segons se'm comenta, sembla que la derrota podria haver estat injusta ja que l'Estat espanyol havia de cedir el títol a un altre país ja que Espanya organitzava l'esdeveniment i el CIC estava jugant realment millor que l'equip contrari, però l'arbitratge no ajudava gens a posar les coses al seu lloc i van perdre a la final.

Finalment, el tercer any consecutiu de participar a Europa guanyen el torneig FISEC (equivalent al torneig Escolar Europeu) jugat aleshores a Estrasburg. Era l'abril de 1961 i el CIC guanyaria el seu últim torneig europeu, però encara quedarien títols i ascensos per aconseguir.

Per acabar, arribem a l'etapa final de l'equip, ens hi centrem breument al final de l'any 1965, en el qual l'equip no es va dissoldre pas per haver tingut una baixada en el rendiment, ans al contrari, el que va propiciar la seva dissolució va ser el fet d'entrar a la primera categoria nacional a nivell absolut. No disposaven d'instal·lacions adequades per a aquesta categoria i les despeses d'estar "a primera" no es podien assumir per un club tan modest, a part que algunes de les nostres noies ja se'ns casaven o havien de fer estudis superiors o treballar la qual cosa no els permetria continuar jugant. Les que van continuar van anar al CD Mataró, que va absorbir al CIC agafant algunes jugadores, com la Carme Famadas, que acabaria tenint una carrera brillant en el món del bàsquet femení espanyol i europeu.¹

Les noies del CIC em comenten amb gran unanimitat quines varen ser les claus de l'èxit durant aquella dècada de triomfs continus: disciplina, esforç, joc net, companyonia dins l'equip i reconeixement mutu de l'esforç de cada una de les jugadores. Tenien

plena consciència que fins i tot qui estava a la banqueta tenia un paper igual d'important que la que finalment encistellava. També ho atribueixen al fet que es prenen el bàsquet de forma realment seriosa (sobretot quan anaven veient que gràcies als seus èxits se'ls obrien les portes a l'Estat i a l'estranger) i també gràcies a un joc "molt de tocar la pilota, molt àgil tot plegat" explica la Maria Güell. La Marta Glandell, ens expliquen les noies, "tenia la funció d'anul·lar les millors jugadores de l'equip contrari". El que estava clar era que la superioritat no es basava en el joc físic, ja que les noies del CIC eren de mitjana estatura en el context mediterrani. Per tant, quedava molt palesa la diferència d'altura amb les altíssimes jugadores estrangeres contra qui s'enfrontaven. Tot plegat em fa recordar molt al conjunt actual del Barça d'en Pep Guardiola, que darrera del bon nivell tècnic dels jugadors hi ha uns valors que es viuen i comparteixen de forma comunitària.

Acaba l'any 1965 doncs, una època de somni per a l'esport argentoní, però aquí tenim les noies protagonistes d'aquesta màgica aventura, i el seu entrenador, l'Esteve Canal, tots plegats disposats a explicar aquesta gran història a qualsevol interessat. I per si algú tingués ganes d'aprofundir en el tema, moltes de les anècdotes i fets recollits en la nostra tertúlia i moltes informacions més es poden trobar al llibre de l'Esteve Canal titulat *"(1956-1965) Història, Recull i Retalls del CIC Bàsquet Femení ARGENTONA"*, editat per l'Ajuntament d'Argentona l'any 2000 i que recull retalls de diari, fitxes i documentació oficial, informació variada i, sobretot, un munt d'anècdotes i llistat de triomfs que són, de ben segur, el tresor que es pot contemplar en aquest llibre.

1. Vegeu l'entrevista d'en Josep Lladó a la Carme Famadas a la revista *fontes* número 23 de juliol de 2005.